

ГЛАВА XVIII.

Князь Алцеко доведе изъ далечнитѣ земи край Понтийско море бѣдещата царска снаха съ безбройна скъпоценна прикя, натоварена върху двадесетъ коли и тридесетъ и петъ бѣли мулета. Три месеца Алцековитѣ хора бѣха бродили изъ Визансъ, Филиповградъ и Солунскитѣ базари, за да намѣрятъ най-хубавитѣ златотѣкани бархати, най-скъпитѣ кожи, най-тънцитѣ прозирни була, най-яснитѣ бисери, най-едритѣ елмази.

Сватбата стана презъ септемврий.

Князь Иваница подари на младата си жена само единъ смарагдовъ прѣстенъ. Това бѣше най-хубавото, което можеше да ѝ даде — защото смѣташе, че съ него е изтрѣгналъ за винаги отъ сърдцето си спомена за Ефросина. Мария разбра това и потрѣпна отъ радостъ. Смѣтната тайна, която вѣрниятъ ѝ женски усѣтъ подушваше около този смарагдъ, вече бѣше безъ значение.

Но когато Иваница цѣлуна нѣжното рамо на жена си, предъ затворенитѣ му клепки изникна по-ярко отъ всѣкога споменътъ за обилното великолепие на две чудни бѣли рѣце. Съ мъчителенъ гнѣвъ той прогони коварното видение и помисли, че се е спасилъ. Но често следъ това чародейницата идѣше въ безпокойнитѣ му сѣнища като зла морѣ и караше Мария уплашено да се събужда, и съ затаенъ ужасъ да следи зловещото му хъркане и несвързани слова.

— Какво ти е? — го питаше следъ това загрижена и тревожна. — Все страшни сѣнища сѣнувашъ, Иваница!

Князътъ изтриваше студената потъ отъ челото си и казваше :

— Пакъ сѣнувахъ, че бѣгамъ изъ улицитѣ на Константиновградъ, че ме гонятъ бродници и самовили, че падамъ въ нѣкаква пропасть, зли хора ме настигатъ и искатъ да ме убиятъ...

Княгинята въздъхваше и поклащаше глава. Следъ това, когато Иваница се обръщаше на другата страна и заспиваше отново, тя дълго стоеше замислена въ огрънното си